

DEVİRİMCİ İŞÇİ

Devrimci İşçi * Özel Sayı * Ekim 1992

NEO-FAŞİST TERÖRÜN FİKİR BABALARI DEVLET PARTİLERİDİR

Federal Almanya aylardır yoğun bir ırkçı teröre sahne olmaya devam ediyor. Örgütlü neo-faşistlerin önderliğinde hareket eden çapulcu dazlak sürülerinin mülteci toplama kamp ve

barınaklarına yönelik taşlı-sopalı, bıçaklı-tabancalı, molotof kokteyli saldırıları tüm şiddetiyle sürüyor.

Rostock kentinde 150'ye yakın neo-faşist ve dazlağın 22 Ağustos ge-

cesi binlerce "normal" alman vatandaşının coşkulu tezahüratları eşliğinde bir mülteci kampına saldırılarıyla tüm Federal Almanya'da mülteci kamp ve barınakları ırkçıların tahrip hedefi haline geldi. Rostock'da polislin planlı geri çekilişi sonucu günlerce süren ve sonuçta mültecilerin kaldığı binanın ateşe verilmesi ile doruk noktasına ulaşan saldırılar, adeta Almanya çapında neo-faşistlerin önderliğinde bir ırkçı terör kampanyasının başlatılması için bir sinyal görevi gördü. Hemen arkasından Almanya'nın her köşesinde mülteci kamplarına yönelik düzenli saldırılar gündeme geldi. Her gece üç-beş mülteci kampı tam bir neo-faşist teröre maruz kalıyor, kimileri ateşe veriliyor, bazı saldırılar sonucu çocuklar dahi vücutlarında yanık izleriyle hastaneye kaldırılmak zorunda kalıyorlardı.

Bu saldırı kampanyası hiç de yeni değildir. 90'lı yılların başlangıcına kadar Federal Almanya'nın çeşitli bölge ve şehirlerinde zaman zaman gündeme gelen ırkçı saldırılar, Eylül 1991'de Hoyersverda'da azgın neo-faşist çetelerin estirdiği günlerce süren terör ile birlikte yeni bir boyuta ulaşarak örgütlü, planlı ve kapsamlı bir ırkçı neo-faşist kampanyasına dönüşmüştü. Sadece 1991 yılında Almanya'nın çeşitli yörelerinde neo-faşistler tarafından göçmen ve mültecilere yönelik gündeme getirilen şiddete dayalı saldırıların sayısı 1483'ü bulmuştu. Bu saldırılar sonucu hayatını yitiren göçmen ve mültecilerde olmuştu. Bu ırkçı, neo-faşist terör zincirinin bir kaç halkasını

Sadece bu yıl içinde 970 neo-nazi saldırısı gerçekleştirildi. Bu saldırılar sonucunda 10 insan hayatını kaybetti.

burada hatırlatmakta yarar var:

* Kasım 1990: 50'ye yakın dazlak Eberswalde-Finow'da bir diskoteğe saldırarak Angola'lı Amaden Antonio Kiowa'yı katletti.

* Mart 1991: Mozambik'li Jorge Gomodai Dresten'de neo-faşistler tarafından hareket halindeki trenden raylara atılarak can verdi.

Mayıs 1991: 15 faşist wittenlorge'de Namibya'lıların evini bastı. 4 Nami-pya'lı 4. kattan sokağa atılarak ağır şekilde yaralandı.

* Haziran 1991. 50 dazlak Magdeburg'da bir mülteci kampına saldırdı. Bir arap komaya sokuldu.

* Ekim 1991: İki Almanya'nın birleşmesinin yıldönümünde dört Lüblan'lı çocuk ateşe verildi. Gotha'da dört sovyet askeri evlerinde basıldı, pencereden atılmak suretiyle ağır şekilde yaralandı.

* Kasım 1991: 200 Berlin'li dazlak bir futbol maçının ardından Greifswald'da bir mülteci kampına saldırdı. 35 mülteci ağır şekilde yaralandı. Weimer'de 3 neo-faşist evlerinin penceresinden sokakta yürüyen bir Mozambik'li'ye tabancayla ateş ettiler ve yaraladılar. Leibzig'de 4 Vietnam'lı ailenin evi basıldı ve fena halde dövüldü.

* Ocak 1992: Yılbaşı gecesi Magdeburg'da bir mülteci kampı silahlı saldırıya uğradı.

* Mayıs 1992: Dazlaklar Berlin'de bir siyahı komaya soktular. Magdeburg'da bir grup neo-faşist bir doğum günü partisine saldırdı, 5 kişi ağır yaralandı, bir genç daha sonra öldü.

Bu olaylar neo-faşistlerin yönlendiriliğinde gelişen ırkçı terör kampanyasının içerdiği binlerce saldırıdan sadece bir kaç örnek. Hoyerswerda saldırısı ile başlatılan ilk terör kampanyasını düzenli şekilde örgütleyen ve bu kampanyanın sonuçlarını, meyvelerini topladıktan sonra Rostock saldırısıyla bu kez daha güçlü bir şekilde atağa geçen neo-faşist ırkçı güçlerin saldırıları neleri hedefliyor?

NEO-FAŞİST TERÖR VE HEDEFLERİ

Mülteci kamplarına ve göçmenlere yönelik saldırıların zamanlaması, biçimi, niteliği ve yoğunluğu göz önüne getirildiğinde oldukça örgütlü ve planlı olduğu anlaşılan ırkçı terör kampanyası ile neo-faşistlerin birkaç amacı birden güttükleri açıktır. Birbirini bütünleyen bu hedeflerin şüphesiz en önemlisi, iki Almanya'nın birleşmesiyle daha da ağırlaşan ekonomik sorunlar karşısında bunalıma sürüklenen kitlelerin artan hoşnutsuzluk ve tepkilerini sistem içi kanallara hapsedmek, bu tepkilerin sisteme yönelmesi önünde barikat oluşturmaktır. Almanya'da otuzlu yıllarda bir rejim olarak örgütlenen ve daha sonra dünya halklarının başına bela olan faşizmi ve onun başarılı bir şekilde

kullandığı ırkçılık motif ve kalıplarını ideolojik, politik, kültürel, insani düzeylerde hiç bir zaman tamamen aşmamış, terketmemiş olan alman toplumunun büyük bir kesiminin hemen hemen tüm hücrelerinde taşıdığı ırkçılık potansiyelinin bir dışavurumu biçiminde gelişen neo-faşist terör kampanyasının yukarıdaki hedefe ulaşma noktasında önemli mevziler elde ettiği daha şimdiden söylenebilir. Gerek neo-faşist saldırılara karşı gündeme gelen tepkilerin cılızlığı, gerekse kamuoyu yoklamalarının alman nüfusunun önemli bir kesiminin ırkçı saldırıları onayladığını gösteren sonuçları bu durumun açık kanıtlarıdır.

İrkçi neo-faşist terör kampanyası bir başka nokta da başarılı olmuştur. Daha bir kaç yıl öncesine kadar iflah olmaz faşistlerin diye bilinen içerikler, söylemler, motifler, formülasyonlar, bugün Almanya siyasi hayatına doğrudan "demokratik" partilerin programlarının önemli köşe taşları olarak girmeyi başarmışlardır. Özellikle mültecilere karşı izlenecek politikalar, göçmenler sorununa yaklaşım, Federal Almanya'nın yeniden politik, diplomatik ve askeri bir güce dönüştürülmesi, polis yetki ve yetkilerinin artırılması, solun terörize edilmesi gibi konularda eski ve yeni faşistlerce dile getirilen talepler bugün Almanya'nın resmi devlet politikaları haline gelmiştir. Daha köklü ifade etmek gerekirse, adeta Hitler'in, Görig ve Göbbels'in torunları siyasi söylemleri itibarıyla gerek nüfusun önemli bir kesimi içerisinde yasallaşmış, politik istemlerinin büyük bir kısmı devlet ve hükümet politikalarına yansımıştır.

Söylemlerinin önemli boyutları iktidarda olan, ancak kendileri henüz daha kısmen lanetli olan neo-faşistler bununla yetinmemektedir. Doğrudan katliam girişimleri şeklinde gelişen ırkçı terör kampanyaları ile kendilerini de, kendi örgütlenmelerini de yasallaştırmak, toplumun geniş kesimlerinin gözünde meşrulaştırmak ve hakim kılmak istemektedirler.

NEO-FAŞİST TERÖRÜN FİKİR BABALARI DEVLET PARTİLERİDİR

Federal Alman devlet partileri 80'li yılların başından bu yana mülteci ve göçmenlere yönelik sistematik bir kampanya yürütmüşlerdir. Büyük medyaya kuruluşlarının gerçekleri çirkefçe çarpıtan bombardımanları ile desteklenen bu kampanya boyunca "Almanya'da bir yabancılar sorunu" bulunduğu, "ilticacıların ağırlıkla ekonomik gerekçelerle Almanya'ya geldiği", "geminin artık dolduğu", "Almanya'nın aşırı liberal bir mülteci yasasına sahip olduğu", "yabancılar arasında suç işleme oranının daha yüksek olduğu", "Alman toplumunun yabancılaştırıldığı" şeklindeki demagogik motifler çeşitli siyasi partiler tarafından kimi zaman aşırı kimi zaman da daha az bir yoğunlukta sürekli işlenegelmiştir. Toplumun çeşitli kesimlerinin tepkisine rağmen ırkçı yabancılar yasasının daha sert bir şekli hızla parlamentodan geçirerek kanunlaştıran hükümet partileri hemen arkasından Anayasanın 16. maddesini (iltica hakkı) kendilerine hedef tahtası seçip, mülteciler "sorunda" yoğunlaşmışlardır. Özellikle son iki yıl içerisinde doğrudan devlet kuruluşlarının "demokratik" siyasi partilerin müdahaleleri sonucu "mülteciler sorunu" alman iç siyasi yaşamının birinci gündem maddesi haline getirilmiştir. Nüfusun gerici, ırkçı kesimlerini cesaretlendiren, mülteci ve göçmenleri sermaye düzeninin yarattığı her türlü pislğin "günah keçisi" ilan eden ve bu şekilde yıllardır ekmekte oldukları ırkçılık tohumlarının ürünlerini neo-faşist katliam girişimleri biçiminde bugün karşılarında bulan devlet kurumları, medya kuruluşları ve siyasi partiler, faşist saldırılara maruz kalan tüm insanların sorumluluğunu omuzlarında taşımaktadırlar.

* İrkçi faşist saldırıların siyasi sorumluluğu geçen yıl parti kuruluşlarına bir yazılı talimat göndererek "ilticacılar sorununu" gündemin baş maddesi haline getirmelerini salık veren, Anayasa'nın iltica maddesinin değiştirilmesi konusunda bir kampanyanın örgütlenmesini öneren CDU genel sekreteri Volker Rühe'ye aittir.

* Hoyerswerda katliam girişiminin politik sorumluluğu, sağcı partilerin elindeki seçim malzemesini almak adına, mültecileri Bremen eyalet seçimlerinin ana konusu haline getiren, artık mülteci kabul etmeyeceklerini açıklayan SPD'li Bremen eyalet başkanı Klaus wedemeis'e aittir.

* Rostock'da azgın neo-faşist ve dazlak sürülerinin mültecileri yakma girişiminin sorumlusu CDU-CSU-FDP hükümetidir. Mülteci ve göçmenleri "avlanacak hayvan" konumuna getiren-

Impressum
V.I.S.d.P.: U. Hasselbring
Postfach 91 08 43
D- 3000 Hannover 91

Yazışma adresi:
Devrimci İşçi
c/o. S. Hasselbring
Postfach 26 03
D- 3000 Hannover 1

ler, yıllardır toplumdaki potansiyel ırkçılığı kamçılayıp pekiştiren, adeta neo-faşist katliam girişimlerine davetiye çıkaran büyük medya kuruluşları, devlet politikaları ve bunların oluşturucusu ve uygulayıcısı konumundaki partiler CDU-CSU-FDP-SPD'dir.

Neo-faşist terör kampanyasının siyasi sorumlusu ektiğini biçen Federal Alman devletidir. Mültecilere tetik çekenler ne kadar suçluysa, bunun ortamını hazırlayanlar da bir o kadar suçludur.

NEO-FAŞİST TERÖR EŞLİĞİNDE ADIM ADIM BÜYÜK ALMANYA'YA

Faşistlerin zincirlerinde kopmuş bir "Büyük Almanya" hayali, reel sosyalizmin çöküşü ile mümkün hale gelen iki Almanya'nın birleşmesi sonrasında adım adım gerçekleşmektedir. Dünya ekonomisindeki rolüne hiç de denk düşmeyen bir politik ve diplomatik ağırlıkla onyıllardır yetinmek zorunda kalan Almanya (2. Dünya savaşındaki sorumluluğundan dolayı Almanya'nın hala atom silahlarına sahip olma hakkı yoktur. Almanya Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin üyesi de değildir. Şimdi üyelik için ataklar geliştirmektedir.), reel sosyalizmin çöküşüyle bu tarihi fırsata kavuşmuş ve eline geçirdiği

fırsatı en iyi şekilde kullanmaya soyunmuştur.

Politik ve diplomatik açıdan cücelikten kurtularak devleşmek isteğinde kararlı olduğunu, F.Almanya Yugoslavya krizini derinleştirmede ve çeşitli ulus ve etnik yapıların birbirine kirdirildiği savaşta oynadığı rol ile, Yugoslav-ya'da yaşanan milliyetçi barbarlığın teşvikinde üstlendiği baş aktörlükle, AT'nin askeri kolu olarak oluşturulan Batı Avrupa Birliği'nin yaratıldığı dayatıcılığı ve önderliği ile, uyguladığı finans politikaları ile diğer AT ülkelerini ve ABD'yi açmaza alma girişimleriyle, Federal ordunun ülke sınırları dışındaki BM operasyonlarına katılmasını sağlayacak şekilde yeni yasal düzenlemelere gitmesiyle, eski reel sosyalist ülkeleri arka bahçesi haline getirme çabalarıyla kanıtlamaktadır.

Ancak Büyük Almanya projesi tasarlandığı gibi, pürüzsüz bir şekilde hayata geçirilememektedir. Bu projenin önünde dış faktörlerdeki kayganlık bir yana ülke içinde de uzun vadede aşılması mümkün olsa da kısa vadede ciddi engeller bulunmaktadır. Bunlar özetle şunlardır:

"Siyasi iktidar Alman Merkez Bankası'nın uyarılarına rağmen Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin ilhak edilışinden kısa süre sonra bu ülke ekonomisini Batı Alman ekonomisinin entegre edebileceğini düşünmüş, planlı bir ent-

egre süreci yerine siyasi motiflerin belirlediği hızlı bir ilhak sürecini dayatmıştır. Doğu Almanya sanayisine yatırım yapılmamış, tersine varolan sanayi kuruluşları hızlı bir özelleştirme programına tabi tutularak Batı Alman sermayesinin rekabetine terk edilmiş ve tamamen çöktürülmüştür. İki Almanya'nın birleşmesinden sonra doğuda yapılan yatırımlar ağırlıkla tüketim maddelerinin pazarlanması alanında gerçekleşmiştir. Bu durum eski Doğu Almanya'nın hızla işsizlikle karşı karşıya kalmasına, her gün daha fazla oranda işsizler ordusunun sayısının artmasına yol açmıştır. Doğu Almanya ekonomisinin entegrasyonunun yarattığı sorunların finansmanı, devlet bütçesinde ağır gedikler yaratmış, borçların hızla artmasına yol açmıştır. Bu ise devleti ve siyasi iktidarı kelimenin tam manasıyla kemer sıkma politikasına, başka bir ifadeyle Doğu Almanya'nın ilhakının ekonomik maliyetini emekçilerin sırtına yüklemek siyasetine yöneltmiştir.

* 'Soguk savaş' döneminin refah toplumu ve ulusal ve sınıfsal uzlaşma ülkesi Federal Almanya, değişen dünya koşullarında ekonomik ağırlığını korumak ve geliştirebilmek için içeride de sömürünün dozajını arttırmak zorunda kalmaktadır. Bu ise sermaye çevreleri açısından "sosyal barışın" adım adım rafa kaldırılmasını gerekli

kılmaktadır. "Sosyal barışın" diğer tarafları olan toplumsal güçler ise (sendikalar vb.) direnmeye çalışsalar da bir fiili durum olarak dayatılan bu yönelime yavaş yavaş teslim olmaktadır. Bu durum ise önümüzdeki süreçte toplumsal, ekonomik ve siyasi çatışmaların daha açık bir şekilde kendilerini ifade etmelerinin maddi zeminini oluşturmaktadır.

* Yukarıda özetlenen ekonomik ve toplumsal zorlukların yanı sıra (ki bunlar Almanya'nın da giderek Britanya'ya benzeceğinin ilk belirtileridir) parça parça yürürlüğe konulan Büyük Almanya projesinin önünde siyasi bir engel de mevcuttur: Büyük Almanya projesinin başarısının önkoşullarından birisi de, bütün korkunçluğu ve barbarlığı ile faşizmi yaşamış bir ülkede toplumu yeniden ideolojik açıdan şekilleme zorunluluğudur. Faşizmin yayılcı politikalarının sonucunu unutmamış toplumsal ve siyasi kesimlerin ağırlığı hiç de küçümsenecek gibi değildir. Bu nedenle Büyük Almanya projesinin bu kesimleri sırayla teslim alarak yeni bir milliyetçilik ve vatanseverlik etrafında birleştirmesi gerekmektedir. Bugün SPD yönetiminin Federal ordunun Almanya dışında operasyonlara katılması konusunda hükümet ile aynı çizgiye gelişi, Anayasa'nın iltica maddesinin değiştirilmesine onay vereceğini açıklaması, sosyal demokrat liderliğin bu sağ projeye ideolojik ve politik teslimiyetinin de belgelenmesi olarak kavranmalıdır.

Peki siyasi iktidar bu engelleri, zorlukları hangi yöntem ve politikalarla aşmaya çalışmaktadır?

Federal Almanya'nın günümüzdeki iç siyasal atmosferini soluyanlar hemen görebilirler ki, ekonomik sorunların yükünü emekçilerin omuzuna yıkma, dış politikada muazzam bir "demokrasi ve insan hakları" propagandasının eşliğinde Almanya'nın etkinliğini arttırma politikalarının yanı sıra, siyasi iktidar mülteci ve göçmenlere karşı medya kuruluşlarının tam desteğiyle yürütülen bir kampanyayı sürdü-

rerak hedeflerine ulaşmaya çalışıyor.

Neofaşist ve dazlak sürülerinin azgın saldırıları karşısında bir taraftan "demokratik" gereği timsah gözyaşları dökerken, diğer taraftan bu saldırıların alman toplumunda varolan "normal tepkilerden" kaynaklandığı demagojisine sarılarak, zaten içeriği oyulan iltica hakkını tamamen kaldırma/çıkarlarına göre yeniden düzenleme konusunda adım atıyor, SPD'yi "ikna" ediyor. Gerçekler çarpıtılarak saldırıların kurbanı mülteci ve göçmenler, adeta saldırıların nedeni olarak sunuluyor. Neofaşist terör iktidar politikalarının hayata geçiriliş süresinin hızlandırılmasında vazgeçilmez bir rol üstleniyor. Adeta hükümet ve diğer düzen partileri neofaşist teröre ihtiyaç duyuyorlar.

"Sosyal barışın" bugünden görülebilecek şekilde parçalandığı, toplumsal ve politik kavgaların şiddetleneneceğinin şimdiden kendisini hissettirdiği bir Almanya'da ekonomik ve siyasi egemenler, neofaşist saldırıları devletin ve polis kuvvetinin güçlendirilip yetkinleştirilmesi açısından da bir bahane olarak kullanıyorlar. Sözde neofaşist teröre karşı bir önlemmiş gibi sunulan özel polis birliklerinin oluşturulması, polislerin yetki ve yetkilerinin artırılmasına yönelik kanun teklifleri gerçekte iktidara yönelebilecek toplumsal çatışmaların ortaya çıkabilmesi tehlikesi karşısında devlet güçlerini şimdiden hazırlama kaygısını taşıyor.

Ayrıca her neofaşist terör alevi siyasi iktidar tarafından mülteci ve göçmenleri düşman ilan ederek alman ulusal "bilincini", bir alman olma "bilincini" yaratmak için de bir vesile olarak kullanılıyor.

NEOFAŞİST TERÖRE VE IRKÇI DEVLET POLİTİKALARINA KARŞI ÖN SAFLARA

Neofaşist ve dazlak sürülerinin estirdiği terör havasının (sadece bu yılın ilk yarısında 1000'in üzerinde saldırı ger-

çekleştirdiği) geçici veya dönemsel olduğunu düşünmek aldatıcıdır. Avrupa Topluluğu'nun giderek birleşmesinin de milliyetçi duygu ve güçleri kuvvetlendireceğini hesaba katmak gerekir. Ayrıca neofaşist güçler terör kampanyaları ile başarı elde etmekte, mevzi tutmaktadır.

Bir noktaya vurgu yapmak gerektiğine inanıyoruz: Neo-Nazi ve dazlak sürüleri bugün bilinçli olarak toplum içerisinde en güçsüz olan, göçmen işçiler tarafından dahi kabul edilmeyen mültecilere saldırmaktadırlar. Ve ne yazık ki, göçmenler bu saldırılara sessiz kalmaktadırlar, tavır almamaktadırlar. Ancak şu bilinmelidir ki, mültecilerden sonra göçmen işçiler, esnaf, demokrat-devrimci kişi ve örgütler hiç bir ayırım yapılmaksızın bu faşist terörün hedefi olacaklardır.

Bu terör ancak yerli, mülteci ve göçmenlerin meşru müdafaa çizgisi temelinde neofaşist terörün geri püskürtülmesini, alman devletinin ırkçı politikalarına karşı mücadeleden ayırmayan militan bir mücadelesi ile durdurulabilir. Devrimcilerin bugünkü görevi, bu mücadeleyi örgütlemek, güçlü mevzi ve birliklere kavuşturmak için kararlı çalışmaktır.

Tüm ilerici, demokrat ve devrimcilerin bugünkü görevi neofaşist terörü anladığı dilden konuşan bir direniş ile kırmaktır.

Bugünkü görev, alman devletinin ırkçı saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltmektir.

Bu, insan olan herkesin görevidir.

Çünkü susmak, suç ortaklığı olacaktır.

- Mülteci ve göçmenlere kalan eller kırılacak!

- İltica hakkı, insan hakkıdır!

- İrkçi yabancılar yasası kaldırılmalıdır!

- Buradayız, burada kalacağız!

